

Arrest

nr. 107 480 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 augustus 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Spaanse echtgenote.

1.2 Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 5 maart 2013 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31-08-2012 werd ingediend door: E.K.O., Nationaliteit: Marokko; Geboortedatum: x.x.1965, Geboorteplaats: Kammoun, (...) om de volgende reden geweigerd;

E.K.O. voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van de echtgenote van betrokkene "E.J.N.M." in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd beëindigd (zie voor de motivering de bijlage 21 van 26.02.2012). Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2,1° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending in van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt toe:

"Het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker werd in toepassing van artikel 42bis§1 Vw. ingetrokken, zeggende:

"Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of hef bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er een einde gesteld te worden aan hef verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980".

In de bestreden beslissing wordt verder nog gesteld:

"Betrokkene voldoet evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als werkzoekende gezien haar reële kans op tewerkstelling niet uit hef administratief dossier afgeleid kan worden".

Hoewel de echtgenote van verzoeker eerdere werkervaringen kan bewijzen, ingeschreven is als werkzoekende en tevens sollicitatiebewijzen voorlegt, meent de bestreden beslissing dat er geen realistische kans is op tewerkstelling aangezien:

- *De echtgenote slechts twee werkgevers had die haar voor beperkt aantal uren tewerkgesteld heeft;*

- *De echtgenote onvoldoende de Nederlandse taal machtig is;*

Het feit dat de echtgenote van verzoekster de Nederlandse taal niet spreekt, leidt de bestreden beslissing af uit de trajectbegeleiding en de omstandigheden dat verzoekster een inburgeringscursus heeft gevolgd.

De bestreden beslissing ten aanzien van de echtgenote is echter betwist. Hiertegen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De beslissing waar men zich op baseert is aldus niet definitief.

Daarenboven stelt artikel 40 §4 Vw.:

(...)

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing genomen omtrent het verblijfsrecht van de echtgenote, waaruit blijkt dat verwerende partij op de hoogte is van de zelfstandig activiteit van verzoeker, doch er zich toe beperkt om te stellen dat geen inkomstenbewijzen voorliggen, zodat niet kan uitgemaakt worden of deze zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert.

Verzoeker legt de inkomstenbewijzen voor, die niet eerder werden gevraagd (zie stuk 4).

Nochtans veronderstelt de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verwerende partij dat zij zich terdege informeert omtrent de elementen die relevant zijn om haar beslissing te schragen.

De beslissing in hoofde van verzoeker is een afzonderlijke beslissing. De beslissing van zijn echtgenote werd niet meebetekend.

De loutere verwijzing naar de negatieve beslissing, zonder enig onderzoek nopens de individuele situatie van verzoeker, noch enig onderzoek nopens diens bestaansmiddelen, kan niet volstaan om de beslissing te schragen.

Een verwijzing naar de beslissing is als rechtsfeit wel aanvaardbaar, doch ontslaat de administratie niet van haar motiveringsplicht in het individueel geval. De loutere vaststelling dat er een negatieve beslissing werd genomen omtrent de echtgenote, volstaat niet per definitie om een negatieve beslissing te nemen. Tevens moet onderzocht worden of verzoeker, eventueel op basis van zijn eigen inkomsten, in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vw. geen persoonlijk verblijfsrecht doet ontstaan.

Dit onderzoek blijkt niet uit de beslissing.

Evenmin blijkt uit de beslissing dat rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen, die alhier school lopen, en gegeven dat verwerende partij niet onbekend kon zijn, nu zij op de hoogte was van de gezinssamenstelling.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dan ook een duidelijke juridische grondslag.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie aangezien het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote beëindigd werd.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Het betoog dat de verzoeker voert, maakt daarentegen duidelijk dat hij de motieven van de bestreden beslissing begrijpt, doch betwist dat deze motieven correct zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3 *In casu* blijkt uit het betoog ter ondersteuning van het middel dat de verzoeker zich in wezen beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de wettelijke bepaling die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, met name artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.”

In casu besloot de verweerder in de bestreden beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond de vaststelling dat de echtgenote van de verzoeker, in functie van wie de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart werd ingediend, niet langer over verblijfsrecht in België beschikt, zodat de verzoeker zich ook niet bij haar kan voegen zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

De verzoeker voert aan dat de verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte gesteund heeft op de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van zijn echtgenote, *d.d.* 26 februari 2013, aangezien er tegen de voormelde beslissing beroep werd ingesteld bij de Raad waardoor die beslissing nog niet definitief is. De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De beslissing van 26 februari 2013 waarbij het verblijfsrecht van de echtgenote van de verzoeker wordt beëindigd, wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*), zodat het bestuur er derhalve wel degelijk naar mag verwijzen in de bestreden beslissing. Het beroep dat verzoekers echtgenote tegen jegens haar getroffen beslissing heeft ingesteld en waarnaar de verzoeker thans verwijst, heeft overeenkomstig artikel 39/79, 7° van de vreemdelingenwet

schorsende werking. Het gegeven dat aan een beroep schorsende werking wordt verleend, heeft echter geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de verweerder zich niet kon baseren op de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekers echtgenote. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de Raad het beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoekers echtgenote, heeft verworpen bij arrest nr. 107 479 van 26 juli 2013.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf die ten aanzien van verzoekers echtgenote genomen werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in deze laatste beslissing inderdaad de zelfstandige activiteit van de verzoeker wordt vermeld. De verzoeker betoogt dienaangaande dat de verweerder ertoe gehouden is zijn individuele situatie te onderzoeken in het licht van de voormelde informatie omtrent zijn professionele activiteiten aangezien de verweerder hiervan op de hoogte zou geweest zijn. De Raad merkt echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 31 augustus 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in zijn hoedanigheid van *“gezinshereniging met een Europeaan – echtgenoot van E.J.N.M.”*. De verzoeker heeft bijgevolg een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in functie van zijn echtgenote, los van zijn eigen economische activiteiten. In dit geval is de verweerder ertoe gehouden onderzoek te voeren naar de door de verzoeker aangevoerde gegevens om te verifiëren of hij daadwerkelijk een gezinslid is zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet. De verweerder is er niet toe gehouden ambtshalve onderzoek te voeren naar de mogelijke toepassing van andere bepalingen uit de vreemdelingenwet, die niet het voorwerp uitmaken van de desbetreffende aanvraag.

Waar de verzoeker betoogt dat de verweerder moet nagaan of hij op basis van zijn eigen inkomsten in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet gerechtigd is tot verblijf, merkt de Raad op dat artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op burgers van de Unie. Aangezien de verzoeker over de Marokkaanse nationaliteit beschikt, kan hij geen toepassing vragen van de voormelde wetsbepaling en diende de verweerder uiteraard niet na te gaan of de verzoeker een persoonlijk verblijfsrecht kon doen gelden op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Bij het voorliggende verzoekschrift voegt de verzoeker tevens de inkomstbewijzen waarvan sprake in de beslissing die genomen werd ten aanzien van zijn echtgenote. De Raad herhaalt dienaangaande dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het komt de Raad, als annulatierechter, ook niet toe om het bij het verzoekschrift gevoegde document zelf te onderzoeken om alzo verzoekers aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart opnieuw te beoordelen en zich op dit punt in de plaats van het bestuur te stellen. De inkomstenbewijzen die de verzoeker thans voor het eerst bijvoegt, kunnen de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

Tenslotte merkt de verzoeker op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder rekening gehouden heeft met de minderjarige kinderen van de verzoeker. Daargelaten de vraag of de verzoeker een belang heeft bij het invoeren van deze grief, gelet op het feit dat vordering niet mede namens zijn kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet aan verzoekers kinderen geadresseerd is en dat er in hun hoofde een afzonderlijke beslissing genomen werd, waartegen zij overigens reeds hun rechtsmiddelen hebben doen gelden.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. En schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit de voorgaande bespreking blijkt tevens dat de verzoeker geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 42bis, § 1 en § 2 van de vreemdelingenwet. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepalingen betreft.

3.5 Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de feitelijke vaststellingen afleidt niet kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

3.6 Het eerste en enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE